

OIKEASTI AIKUINEN

LAURA POLLARI

BAZAR

LAURA POLLARI

OIKEASTI
AIKUINEN

BAZAR

1. painos

© Laura Pollari ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit:

- s. 33 laulusta Perfect, san. Concetta Suzanne Kirschner
- s. 83–85 laulusta Two of Hearts, san. John Mitchell,
tekijän vapaasti suomentama
- s. 145 laulusta Feliz Navidad, san. José Feliciano
- s. 232 laulusta Juicy, san. Christopher Wallace
- s. 237: laulusta Under the Sea, san. Alan Menken ja Howard
Ashman; suom. Aalloissa siis, san. Jarkko Tamminen
- s. 282 laulusta Imagine, san. John Lennon

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-870-085-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Mikä on maailman suurin riisi?

Pariisi!

1

VIHREÄ KORTTI

Humahdus vain, ja luminen mätäs saa kirkkaanpunaisen peitteen. On maaliskuun loppu, häikäisevän aurinkoista. Minua huimaa.

”Tapoinko minä sen?”

Kysyjä on esikoinen. *Se olen minä.* Viisivuotias, jolla on nyt kuusi hammasta vähemmän ja naamassa aivan uudenvuotinen reikä. Lysähdän puuterilumeen jonnekin vanhan hammasrivistöni välimaastoon.

Pian aikuinen kaappaa minut syliinsä ja lähtee kantaamaan kotiin. Toisin kuin minä, aikuinen on iso ja voimakas. Aikuinen myös tietää kaiken, onhan hän yli 18-vuotias. Se on ikä, jolloin kaikki maailman asiat vihdoinkin ymmärtää. Minä en ole vielä tarpeeksi vanha ymmärtämään, ainoastaan utelias.

Viime aikoina olen miettinyt, miksi ihmiset roskaavat ja autot saastuttavat, voiko Zorron kanssa mennä naimisiin ja miksi vain joidenkin täytyy käyttää epämuikavia kenkiä ja sukkahousuja, miksi toisille riittää kahiseva tuulipuku. Myös aikuisella on tänään yllään sellainen. Vitivalkoinen tuulitakki, joka haisee Elnett-hiuslakalta. Sotken senkin.

Silmäni ovat puoliksi auki. Etäämmällä siintää tutun betonivesitorinin sumentunut siluetti, jonka säiliö muistuttaa

lentävää lautasta. Mopopojat ovat tuhrineet tornin juuren erilaisin sprayvärein, mutta horkassani en näe juuri muuta kuin kevättalven 1993 hittisävyin: suustani takille pulppua- van verenpunaisen. Nostan katseeni aikuiseen. Kevätaurinko muodostaa kruunun aikuisen pään ympärille. Se on kuin sädekehä vaaleiden hiuksien päällä.

Kipuaamme ylös ajotietä kivisen polun kautta koukaten. Ovi auki, ja olemme sisällä talossa. Aikuinen kantaa minut olohuoneeseen ja laskee upottavalle nahkasohvalle kasvipöytien viereen. Ylläni roikkuvat kasvivalot toimittavat tunnelmavalaistuksen virkaa.

Vietämme aikaa tässä olohuoneessa vain pari kertaa vuodessa: jouluisin ja kun on aikuisten synttärit, siis lapsen synttärit aikuisvieraille.

Kuvio on sama vuodesta toiseen: Ensin on lasten synttärit. Ne, joissa on kivaa. Lasten synttäreillä on lasten leikit, lasten lahjat ja lapsivieraat, rusettiklipsejä ja kukkamekkoja pitsikauluksella. Lasten syntymäpäiväkakku, jota lapetaan lautasille keittiössä arkiselta ruokapöydältä. Sitten on aikuisten synttärit. Aikuisten synttäreillä on aikuisia ja lapsi. Aikuisten synttäreillä kakussa on säilykekirsikoita. Niitä ei ole lasten kakussa, koska lapset eivät tykkää säilykekirsikoista. Ikinä en ole maistanut, mutta näin minulle on kerrottu, joten totta sen on oltava. Aikuisten synttärit pidetään täällä, hienon ruokapöydän ympärillä. Olohuoneessa, jossa emme ole melkein koskaan.

Molemmilla synttäreillä otetaan puhalluskuva järjestelmäkameralla. Aikuinen sanoo *än yy tee nyt*, ja käskystä puhallan kaikki kynttilät, jotka naamani eteen on lykitty. Sitten hymyilen niin leveästi, että koko hammasrivistö hohtaa.

Onneksi kuva otettiin eilen. Minulla ei ole enää etuhampaita.

”Tapoinko minä sen?” esikoinen kysyy toistamiseen.

Räpytän silmiä ja uskon yhä eläväni. Taivaassa olisi kai myös siipiä ja kultaportit. Samoin kuin piirretyissä, toisin kuin hienossa olohuoneessa. Aikuinen ei vastaa tiedusteluihin.

Makaan nahkasohvalla liikkumattomana lötkönä, enkä edes itke.

”Ei satu yhtään”, mutisen, vaikka ei ole kysytty.

Esikoista ei enää kuulu tai näy. Ehkä hän on jo oivalta-
nut, että olen elossa. Että hän ei ole tappoon syyllistynyt
seitsemänvuotias.

Muutama silmänräpäys lisää, ja toinen aikuinen ryntää
sisään. Hän näkee minut makuuasennossa sohvalla, mutta
ei tule luokseni vaan jää etäämmälle.

”Mitä tapahtui?” hän kysyy.

Aikuiset keskustelevat keskenään hiljaisella äänellä.
Kerrankin en kuule, mitä he sanovat.

Mietin jatkuvasti aikuisten sanomisia ja tekemisiä. Esitän
kysymyksiä pääni sisällä itse itselleni ja keksin niihin vas-
tauksia parhaani mukaan, jotta saisin selkoa edes johonkin.
Aina aloitteellisuudesta ei ole hyötyä.

Varhaisin muistoni on risteilyltä, jossa oli täydet karkki-
hyllyt, metka pallomeri ja laivan kyljessä hylje. Tuolloin
minut jätettiin hyttiin yläsängylle simahtaneen esikoisen
kanssa. Hytissä oli pimeää, enkä saanut unta. Sitten tuli
asiaa kuten tulee pissahätä, aivan yllättäen. Nousin sängystä
ja kipitin paljain jaloin hytin ovelle. Sain oven auki, ja seu-
raavaksi seisoin kokolattiamatolla vuoratulla käytävällä

vaaleanpunaisessa nalleyömekossa. Ovi takanani painui kiinni, lukkoon. Silloin sen tajusin: voi ei, avainkortti unohtui!

Sitten muistin, ettei minulla edes ollut avainkorttia. Miten kummallista, ettei nelivuotiaille annettu omaa avainkorttia, jotta voi mennä ja tulla mielensä mukaan.

Kaksi kuohkeatukkaista rouvaa löysi minut käytävältä ja tarjosi pillimehun. Loppuyö kului laivan toimiston vauvan-sängyssä nukkuen. Minut otettiin toimistoon talteen, aikuiset kertoivat jälkepäin hymyssä suin. Tätä en enää muista. Kuulemma sydäntä lämmittävä stoori.

Pohdin paljon käytännön juttuja. Mietin, miten aikuisten välisen huutomyrskyn saa loppumaan. (Ratkaisuni: esitä tietämätöntä, ravaa paikalle leluponi kädessä ja kysy, olisiko nyt aikaa keskustella poniasioista. Ei ole toiminut, vielä.) Pohdin, miksi puolitajuinen aikuinen haisee lattia-kaivolta ja mitä asialle voi tehdä. (Ratkaisuni: aikuisen voi taluttaa itse suihkuun.) Mietin, miten lohduttaa huoneeseeni keskellä yötä pamahtavaa aikuista, joka kertoo, että hän on onneton, että hän lähtee nyt pois loppuiäksi, etkö sinäkään nelivuotias välitä. (Ratkaisuni: sitä ei ole. Ehkä nyt viisivuotiaana keksin sen.)

Miksi pitää olla näin hieno olohuone, jos siellä ei vietetä ikinä aikaa? Miksi olla perhe, jos sen kanssa ei vietetä aikaa?

”Ei satu yhtään”, piipitän kovempaa nahkasohvan uumenista. ”Kuulitteko.”

Toinen aikuinen saapuu vihdoinkin luokseni ja nostaa syliinsä siirtääkseen minut autoon.

”Yritä olla liikuttamatta päätä”, hän sanoo. ”Koeta olla hengittämättä suun kautta.”

Matkalla kohti sairaalaa makaan takapenkillä niska juurissa ja katselen auton kattoa, kiintopisteenäni valonappula,

jossa on hauska hehkulampun kuva. Valoa ei saa koskaan laittaa päälle, vaikka tekisi kamalasti mieli. Aikuiset sanovat, että silloin ei näe ajaa, silloin ajetaan kolari tai vaikka ojaan. Takapenkkiin liittyy monenlaisia sääntöjä. Takapenkillä ei saa myöskään nauraa. Jos on liian hauskaa ja ilmehtii, kasvot voivat juuttua pysyvästi irvistysasentoon. Edes auton ikkunaa ei saa laskea ja kättä työntää ulos, koska käsi saattaa irrota. Se tästä nyt vielä puuttuisikin.

Esikoinen on lyönyt minua golfmailalla päähän. Lääkärissä sanotaan, että kuusi hammasta on lähtenyt juurineen irti, yksi hampaista on lävistänyt kasvot. Esikoisen ensimmäinen *hole in one*.

”Ei olisi seisonut niin lähellä mailaa”, aikuinen toteaa turhautuneena, vaikka oli itse vieressä. ”Omaa syytä.”

Vielä nelivuotiaana olin liian nuori avainkorttiin. Viisivuotiaana minulla on täysin uudenlainen velvollisuus: arvioida itse sentin tarkkuudella, missä kohti mätästä tulee seisoa, ettei saa päähän rautakolmosesta, kun esikoinen vähän svingaa.

”Onneksi olivat maitohampaita”, aikuinen huokaisee.

Hampaat laitetaan läpinäkyvään purkkiin. Seuraavien viikkojen ajan ruokavalioni koostuu liruksi sulaneesta vaniljajäätelöstä.

Tapahtunutta ei käsitellä, mutta minulle mainitaan ohimennen, että olisin voinut kuolla.

Kahdeksanvuotiaana minulla on näyttävä arpi huulen alla ja uudet, hitusen vinoon kasvaneet etuhampaat.

Koti on vaihtunut, mutta olohuoneen huonekalut ovat samat. Uuden kodin olohuoneessa vietetään aikaa arkisin ja jouluisin. Tänä jouluna kuusen vieressä odottaa pienen

tytön kokoinen lahjapaketti, jonka kortissa lukee nimeni. Mittailen pakettia illallispöydästä käsin ja arvioin, että sen sisältä ei luultavasti löydy tämän vuoden ykköstoivettani, boheemiin tanssiasuun puettua Esmeralda-barbinukkeä. Äkkiseltään en keksi, mitä muuta jättipaketissa voisi olla. Vatsani on halkeamispisteessä.

”Sitten vielä jälkiruoka”, aikuinen tuputtaa tavalliseen tapaansa. ”Luumukiisseliä kermavaahdolla.”

En pidä luumukiisselistä yhtään, kermavaahdostakin vain synttäririkakussa, mutta tiedän, että jälkiruoka kannattaa kipata sisään mukisematta. Sitten pääsee lahja-apajille ja repimään auki joulun isoimman mysteeripaketin.

Joulukuusen juurella huomaan olleeni oikeassa. Lahjapaperin sisältä ei paljastu kahdeksanvuotiaan kokoista Disney-prinsessaa.

”Nyt sinäkin voit harrastaa”, toinen aikuinen myhäilee tyytyväisenä. ”Suoritat teoriakurssin nyt talvella ja käyt ahkerasti sisätreeneissä. Kesään mennessä sinullakin on sitten *se*.”

Se eli *green card*, vihreä kortti – lupa lätkiä kumipalloa rautamailalla. Puoliksi riisuttu lahja edessäni on punainen golfbägi, jota en ole toivonut yhtään keneltäkään, edes joulupukilta.

”Ehkä minunkin pitäisi golfata”, olin kyllä ehdottanut kerran aikuiselle. ”Sitten voitaisiin olla yhdessä.”

Tähän mennessä olen päässyt vain golfkentän parkki-paikalle asti. Siellä minä odotin jo viisivuotiaana tunti-kaupalla yksin, että aikuinen ja esikoinen palaisivat kierrokseltaan. Järjestely sopii minulle. Onhan minulla kaksi vaihtoehtoa: olla yksin kotona tai olla yksin parkkipaikalla. Ajomatka golfkentälle kestää 20 minuuttia. Sen ajan saa

olla yhdessä, se on laatu-aikaa. Lisäksi klubirakennuksesta saa pullaa aikuisen piikkiin, käyn siellä iltapäivän aikana vähintään kolmesti. Klubirakennuksen kassaneiti katsoo minua vähän jännästi, aivan kuin en kuuluisi kahvioon, mutta onneksi tiedän, mitä aikuinen on sanonut. Tämä ei ole outoa, tämä on ok.

Tiedän senkin, mitä kidnappaaminen tarkoittaa, mutta osaan pitää puoleni. Risteilystäkin selvisin. Minut voi puidottaa, heittää tai jättää minne vain.

Tuijotan tuliterää bägiäni ja kadun sanojani. Nerokas suunnitelmani on mennyt pieleen. En minä oikeasti halunnut golfata, minähän vihaan golfia. Ja nyt minulla on taas yksi sooloharrastus lisää.

”Pitkään olit kuin ajatus”, aikuinen muistuttaa haikaillevaan sävyyn. ”Enkelilapsi, joka ei itke eikä valita, on vain.” Painot sanoilla *kuin ajatus* ja *on vain*.

Olen kuullut tarinan niin monesti vuosien varrella, että osaan sen jo ulkoa.

”Kunnes eräänä päivänä kaikki muuttui”, jatkan, ”päivänä, jolloin golfmaila pani purukaluston uusiksi.”

Aikuinen verestelee muistojaan yleensä kahden kesken. Jos muita on läsnä, kukaan ei puutu tai sano mitään. Paitsi tietenkin esikoinen. Silloin hänkin töräyttää ulos oman osuutensa: Miksi minun piti seisoa niin lähellä, miksi en pysynyt kauempana. Miksi en tajunnut väistää mailaa, jota hän itse piteli käsissään, jolla hän löi minua päähän. Miksi?

Sitten on viimeisen vuorosanan tarjoilun aika.

”Sinä päivänä menit pilalle”, aikuinen summaa kuin puhuisi härskiintyneestä elintarvikkeesta, josta voi saada ruokamyrkytyksen. ”Käänteentekevä lyönti.”

On joulukuinen, ja minulla on kallis uusi lelu. Olen kahdeksan vuotta vanha ja pilalla.

Pari kuukautta myöhemmin, eräänä valottomana lauantai-päivänä, aikuinen kyyditsee minut paikkaan, jossa en ole ennen käynyt. Hän saattaa minut sisään kolkkoon rakennukseen ja neuvotteluhuoneeseen, jota reunustavat isojen ihmisten korkeat pöydät. Aikuinen vaihtaa sanan ohjaajan kanssa ja kertoo tulewansa hakemaan muutaman tunnin päästä.

Ovella ohjaaja ojentaa minulle lyijykynän ja ohuen vihkosen.

”Tervetuloa”, hän sanoo. ”Taidatkin olla nuorin urheilija tänään.”

Näen ympärilläni miehiä, joiden ikää en osaa arvioida, mutta myös he näyttävät isoilta ja kaikkitietäviltä. 18 tai yli, päätelen mielessäni, ja rojahdan ainoalle vapaana olevalle tuolille.

Ohjaaja pyytää meitä avaamaan vihkosen ensimmäiseltä sivulta. Sivun yläreunassa lukee *Golfin säännöt*.

Kuuntelen ohjaajaa noin minuutin. Sitten ajatukseni alkavat harhailla, vaikka kahdeksanvuotiaan pitäisi jo pystyä parempaan. Mietin barbeja, koiranpentuja ja luokkakaverini Hilla-Kaisan syntymäpäiväjuhlia, joille en päässyt, koska minun on oltava jossain, missä en halua olla. Tämäkin kai kuuluu kasvamiseen.

Opin, että myös golfissa on mahdollista tarkasti määriteltynä muottiin tietynlaisia vetimiä myöten. Oikeanlainen käytös on kaikki kaikessa: kentällä ei saa kiroilla, juosta tai riehua. On oltava ihmisiksi, käyttäytyvä kuin aikuinen, hiljaa ja ilmeettömästi kuin auton valottomalla

takapenkillä. On oltava skarppina, ja juuri sitä minä en osaa. En osaa edes seisoa oikeassa paikassa oikeaan aikaan saamatta päähäni golfmailasta.

Miehet ympärilläni viittailevat ja kysyvät kysymyksiä, joista en ymmärrä puoliakaan. Monella on tuuheat viikset, joillain tummat käsikarvat.

Käännän sivua. Aukeamalla näytetään kuvien kera, miten golfkentälle pukeudutaan. Mies pukeutuu noin, nainen pukeutuu näin. Vaatteet ovat mielestäni rumat, mutta yhdestä asiasta pidän paljon. Kuvan polkkatukkaisella, pitkiin shortseihin pukeutuneella naisella on valkoiset nilkkasukat, joiden takaosassa on näyttävä pinkki pompula. Innostun.

Käyn lätkimässä golfpalloa sisätreeneissä koko talven. Kesän korvilla suoritan *green cardiin* vaadittavan käytännön osuuden. Mieleenpainuva siirtymäriitti tapahtuu viheriöllä kurssikavereideni, vanhojen karvaisten miesten, seurassa. Session päätteeksi minullakin on *se*, vihreä kortti. Nyt on vihdoin lupa pukea himoitsemani pompulasukat.

Golfia en pelaa enää koskaan.

MINNIE JA MORRISSEY

Pikselöitynyt nettikamera on ikkuna isoon maailmaan. Jopa lukioikäinen teini tietää, että kameroita löytyy sieltä täältä ympäri Ranskan pääkaupunkia.

Bastille- ja Place d'Italie -aukioilta.
Kaupungintalolta.
Sacré-Cœur-kirkon kukkulalta.
Panthéonilta.

Livekuvaa näkyy kahdeksan sekuntia kerrallaan. Sen jälkeen lokaatio vaihtuu. Tuijotan lähetystä monta kertaa päivässä, useimmiten iltaisin.

Meno Pariisissa on kuin makuuhuoneessani, talviunista. Kuulokkeissani soi New Orderin Blue Monday. Tietokoneen näyttö valaisee kasvot, ja rumpukoneet kierivät päälle lumivyöryn voimalla, kumpaankin korvakäytävään tasaisesti tunkeutuen. Taustalla vilisee IRC-keskustelu, johon en itse juuri nyt osallistu.

Sain kappaleen toissa iltana #paris-kanavalla parasitenimiseltä käyttäjältä. Parasite on minua 17 vuotta vanhempi mies.

Virtuaali-Pariisissa treenaan kieltä, jota aion puhua vielä täydellisesti. Sitten, kun muutan oikeaan Pariisiin

asumaan. Sitten, kun lähden pois pikkukaupungista. Pikkukaupungissa saan kuulla, että suunnitelmani ovat epärealistisia, rima liian korkealla. Toisenlaisia kuin muilla, vääranlaisia. Unelmani ovat toista maata.

Ei, en halua Helsinkiin. Ei, en halua ajokorttia. Ei, en halua designvaasia ylioppilalahjaksi tai asuntolainaa 25-vuotiaana. Kyllä, minussa on jotain pahasti pielessä.

Olen tiennyt viallisuudestani jo pitkään. Se oli selvää myös pisamakasvoisen tytön luona, kun olin 13. Tapasimme, kun aikuiset esittelivät meidät. Olimmehan molemmat tyttöjä, siis samanlaisia.

Monta vuotta tulimme toimeen. Letitimme hiuksia, teimme mokkapaloja ja kuuntelimme samoja MTV-hittejä. Kävimme vessassa kahdestaan. Tiesimme, miltä toisen alushousut näyttivät. Vinguimme ja saimme identtiset neuletakit: hänelle vaaleansinisen, minulle vaaleanpunaisen.

Kunnes eräänä päivänä pilasin taas kaiken.

Tuolloin aikuinen kuskasi minut tytön luo, vaikka kukaan ei ollut kutsunut. Emme olleet nähneet toisiamme pariin kuukauteen yläasteen alettua. Lihasmuistista marsin hänen huoneeseensa, mutta tyttöä ei näkynyt. Hän ei ollutkaan kotona.

Hienosti laitettussa makuuhuoneessa tuoksui teiniltä, sporttiselta ja metsämansikkaiselta. Huoneessa oli kivat huonekalut, kivat tavarat ja kiva sydämenmuotoinen seinälamppu. Se oli kivan tytön kiva huone. Istahdin odottamaan tyttöä tutulle tuolille.

Ennen pitkää hän tuli kotiin, ja katseemme kohtasivat makuuhuoneen ovella. Tytöllä oli beiget housut, tummansininen kauluspaita, Burberryn hiuspanta ja helmikorvakorut,

olkapäille sidottu merkkineule. Hän oli klassinen kolme-toistavuotias.

”Ai moi”, tyttö aloitti äänessään hieman epäuskoa. ”Sinä olet siis nykyään...” Sitten hän hiljeni.

”Olen mitä?” kysyin.

”Olet nykyään...”, hän jatkoi, ”...tuollainen.”

”Tuollainen?”

”No tiedäthän. *Sellainen.*”

”Siis millainen?”

”Jotenkin... hmm. Erilainen?”

Tytttö skannasi minut päästä varpaisiin ja pysähtyi mustaksi värjätyin tukan ja niittirannekkeen kohdalla. Arvioi minua tavalla, jolla aikuiset lapsia arvioivat.

”Mistä nuo...”, tyttö jatkoi alahuultaan purren, ”...va-va-vaatteet ovat?”

Se oli viimeinen kerta, kun kävin kylässä kivan tytön luona, vaikka kukaan ei ollut kutsunut.

En halua tytön luo tai Helsinkiin. Haluan ulkomaille.

En saa mitään irti helmikorvakoruista tai kumipalloista rei’issä. Pidän toisenlaisista asioista. Musiikista ja kuvataiteesta, taidekoulusta. Ompelemisestä ja vieraista kielistä. Äänistä ja äänneistä. Opin kieliä helposti oikeanlaista aksenttia myöten. Riittää, että minut siirtää oikeaan paikkaan ja seuraan, ja muutamassa päivässä poimin seuralaiseni puhetyylin kuin papukaija. Taidostani ei ole mitään hyötyä pikkukaupungissa, siksikään en voi jäädä.

Tytön jälkeen tapasin kyynisyyteen taipuvaisen pojan. Keskustelimme kielistä ja levyistä. Tutustuimme, kun istuin pojan viereen lukion käytävällä. Hänkin oli sellainen, erilainen. Hänellä oli paksusankaiset silmälasit, ylös asti

napitettu kauluspaita ja hyvä musiikkimaku. Hän oli minun tyyliiseni pikkuaikainen. Oikea lapsi-Morrissey.

”Aiot lähteä Pariisiin lukion jälkeen?” hän kysyi epäilevästi ennen tunnin alkua ja nyrpisti nenäänsä kuin olisi puhunut pahasta hajusta. ”Ei tule onnistumaan.”

”Miten niin?” kysyin pettyneenä. Kaikista ihmisistä olin ajatellut juuri pojan ymmärtävän. ”Itsehän pönttää italiaa. Meillä molemmilla on kursseista kympin keskiarvo, kirjoitamme lyhyet kielet pitkinä. Senkään ei pitäisi kuulemma onnistua.”

”Kieliopinnot ja vieraaseen maahan muuttaminen ovat aivan eri asioita”, poika valisti minua kuin ulkomailla luuhaamisen veteraani. ”Et tule kestäämään edes kuukautta. Voit sitten laittaa minulle sähköpostia ja kertoa, että olin oikeassa.”

Minulla oli pojan tarrakuva, hän oli antanut sen minulle. Olin liimannut lärvin lompakkooni tytön tarrakuvan päälle.

Yhtenä päivänä poika ojensi minulle itse koostamansa kokoelmalevyn, jonka kannen hän oli piirtänyt kuulakärkikynällä. Poltetulla cd-levyllä oli 70-luvun funkia, diskoa ja soulmusiikkia, Minnie Ripertonin Les Fleurs. Se oli jo toinen levy, jonka poika oli koonnut vain minua varten. Pidin jo ensimmäisestä.

Ensimmäisen levyn sain, kun kerran koulun jälkeen kävin pojan luona kylässä. Hämärästi valaistussa olohuoneessa istui vakavin koskaan näkemäni aikuinen, lattialla hienosti puettu pikkuveli. Katsoivat televisiota. Kävelimme suoraan pojan huoneeseen, ja hän laittoi vinylilevyn soimaan. Minä istahdin sängylle, hän etäämmälle nojatuoliin.

Tuona iltana sovimme, että menisimme vanhojentansseihin yhdessä, vitsillä ja vastalauseena. Kaksi pikkuvanhaa vastaan paha maailma.

TARINA TYTÖSTÄ, JOKA TOIVOI OLEVANSA SIEDETTY

Humahdus. Lumi värjäytyy punaiseksi.
Viisivuotias tyttö ja osa hänen hampaistaan lojuvat
veren seassa maassa. Svingiä harjoitelleen esikoisen
hole-in-one on pikkusiskon hammasrivistössä.
Ja siitä iskusta, niin aikuinen aina sanoo,
tyttö meni pilalle. Mitäpä seisoj niin lähellä.

Tyttö kasvaa ja haaveilee pääsevänsä kauas.
Yhdeksäntoistavuotiaana hän löytää kodikseen
pienen ullakkohuoneen Pariisin sydäimestä.
Unelmien kaupunki on juuri niin ihana kuin vain
olla voi, kunnes on päästävä vielä kauemmaksi.
Mutta New Yorkissakin nuoren naisen varjona
seuraa viisivuotias tyttö, joka meni
kertaiskusta pilalle.

Laura Pollarin romaanissa kuplii
kirpeän musta huumori ja eletty elämä.
Se kertoo tytöstä, joka toivoi olevansa siedetty,
koska rakkaus oli liikaa pyydetty, mutta myös
unelmista ja kynsilakkapullossa piilevistä
mullistavista mahdollisuuksista olla
jonain päivänä oikeasti oma itsensä.

